

RAFA GIL

ENTREVISTA AL PRESIDENT DE LA CAIXA D'ESTALVIS DE VALÈNCIA

L'últim refugi de Simó Nogués

Josep Maria Simó Nogués (1927, Torrent —l'Horta—) s'ha marcat un nou repte: fer de la Caixa d'Estalvis de València una de les grans de l'estat. La polèmica de la seua elecció ha quedat arrere i l'empresari torna amb il·lusions renovades. El temps i els balanços li passaran comptes.

Albert Vicent

Josep Maria Simó Nogués va a colp d'agenda. Una cita cada mitja hora és el ritme d'aquest torrentí de 61 anys des que el passat 2 de maig va estar nomenat president de la Caixa d'Estalvis de València, la primera entitat financera del País Valencià.

La seua elecció ha estat precedida per la polèmica que acompanya en els darrers mesos la totalitat del moviment empresarial valencià. L'eixida del seu antecessor, Salvador Fernández Calabuig, qui ha ocupat durant dos anys el principal despatx de Pintor Sorolla, 8, ha estat vista amb recel per part de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV).

—Vostè ha estat president de la Federació Empresarial Metal·lúrgica, vice-president de la CEV, president de la Cambra de Comerç de València, ¿quin repte representa ara per a vostè ser president de la Caixa d'Estalvis de València?

—La presidència de la Caixa de València és l'últim repte personal que assumesc abans de retirar-me a descan-

sar. És un repte que accepte perquè està en la línia del que jo he fet tota la vida, que és dedicar-me a ser empresari. Des que he arribat a la presidència he volgut contemplar la Caixa com una empresa que ha de funcionar i guanyar diners per a fer obres socials. Crec que val la pena intentar-ho.

—*¿Què va pesar més en el moment de prendre la decisió?*

—El que més va influir va ser el fet de dur sis mesos apartat del món empresarial, cosa que em va posar nerviós. De fet, quan jo vaig abandonar la presidència de la Cambra de Comerç, ni se m'acudia arribar a la presidència de la Caixa de València. He assumit la responsabilitat perquè crec que dec a València un últim esforç perquè la primera entitat financera del País Valencià aconsegueixca el nivell empresarial que li correspon.

—*Precisament, el seu nomenament ha estat precedit per la polèmica. ¿S'ha sentit utilitzat en algun moment al mig de la batalla que enfronta la CEV i a la Generalitat valenciana?*

—No, no, el que passa és que, afortunadament, València és encara un poble i es barregen les situacions. El cas, més que d'enfrontament, ha estat de diversitat d'opinions amb el suplement de la magnificació que ha propiciat la premsa. A mi, l'oferta se'm fa en un moment en què jo disfrute d'uns mesos sabàtics després d'haver dimitit de la presidència de la Cambra per motius de salut i jo assumeixc el repte sense sentir-me utilitzat, però amb tota la seguretat.

—*En algun moment, la CEV ha plantejat la possibilitat de bolcar la seua atenció cap a la competència com a mesura de càstig davant la politització de l'entitat.*

—Aquesta afirmació es va posar en boca de Pedro Agramunt quan ell ocupava la presidència de la CEV. Jo dubte que Agramunt haja fet aquestes declaracions i, siga com siga, ell era el president de la CEV, però no tota la CEV, de la mateixa manera que jo no sóc la Caixa de València. Per tant, no es pot parlar de l'empresariat com un tot. En aquest punt ha estat més la decepció de la CEV per no continuar l'anterior president que un rebuig envers la meua persona.

Quant a la politització de la Caixa, és la mateixa que dos anys abans. No crec en absolut que l'entitat estiga polititzada ni que m'hagen nomenat president per amistat amb els socialistes.

—*Però a vostè, políticament, se l'enquadra en els socialistes.*

«Els socialistes han dut a terme una política econòmica que la dreta no s'hauria atrevit a aplicar».

—Els mitjans de comunicació em donen carnets de partits polítics, em fan socialista; però això no és veritat. Jo sóc, senzillament, un empresari normal i corrent. Tinc simpaties al PSPV com en tinc al PP o a Unió Valenciana. El problema és que és més notícia que es diga que jo tinc simpaties amb els socialistes que no el càrrec que ocupe.

—*¿Vostè, com valora la gestió econòmica que han dut a terme els socialistes?*

—Hi ha hagut de tot. Crec que la política econòmica ha estat més bona que dolenta, més positiva que negativa, encara que deixa un marge per a la millora. Els resultats parlen: d'una inflació tremenda i un gran deteriorament s'ha anat evolucionant cap a un estat millor, més prop dels paràmetres europeus. De fet, hi han incorporat una política econòmica que la dreta no s'hauria atrevit a aplicar i els socialistes sí que han dut a terme.

—*¿Quina valoració fa del projecte de llei de Caixes que recentment han pactat PSPV i CDS?*

—Encara no n'he fet una lectura a fons, però em sembla positiva. Em pense que no crearà nous problemes i que millora la llei anterior.

—*La futura composició dels òrgans de govern tendeix a disminuir el grau de politització i confereix més nivell de*

participació als treballadors. ¿Pensa que és un factor positiu per al funcionament de les entitats?

—A mi em sembla normal que siga així en una institució on no hi ha repartiment de dividendes. I bona part dels beneficis han de revertir en obres socials, per tant és lògic que els treballadors hi tinguen molt a dir.

—*¿Com s'ha trobat Simó Nogués la casa, quina valoració fa de la gestió del seu predecessor, Salvador Fernández Calabuig?*

—Excel·lent, han estat dos anys de molt de treball i sacrifici on s'ha hagut de modernitzar la totalitat de l'entitat. Fernández Calabuig ha deixat la Caixa en un punt d'eixida fenomenal, després d'haver fet una tasca molt valenta.

—*¿I no pensa que és injust que un sorteig pose fi a una bona gestió?*

—La llei anterior així ho preveia, i en aquest cas ha afectat tant el president com el vice-president de l'entitat. ¿Injust? Tot el món sabia que podia passar.

—*¿Quins projectes hi ha a la cartera de Simó Nogués destinats a potenciar la Caixa?*

—Encara és enjorn per avançar detalls. Així i tot, cal expandir-se en relació a les nostres possibilitats, especialitzar les oficines en àrees empresarials, incrementar el coneixement sobre el comerç exterior i augmentar la rendibilitat de les més de 500 sucursals que tenim. En una paraula, internacionalitzar la Caixa de València perquè el Mercat Únic no ens agafe de sorpresa.

—*¿Com contempla l'actual procés de fusions entre les caixes valencianes i la coordinació entre les sis que queden fora d'aquest joc?*

—Només els resultats posteriors serveixen per afirmar si l'operació de fusió ha estat correcta o no. La fusió per la fusió no té sentit, cal planificar-la i no perdre l'objectiu últim, que el País Valencià tinga una institució financera entre les més importants d'Espanya.

—*¿Però el pastís financer és prou gran per al nombre de caixes actuals o cal entrar en un segon procés de fusions?*

—Jo crec que, quan les circumstàncies siguin favorables, es produirà una segona fase de concentració d'esforços. No es pot fer futurisme, però si mirem enrere veurem que fa uns mesos el panorama era diferent i és previsible que, inevitablement, es tendesca a una major concentració. El procés serà irreversible, perquè la situació ho demanarà i això, a la llarga, repercutirà en un millor servei. □